

Lleó XIV ens visita

Romà Casanova, bisbe de Vic

La visita apostòlica del sant pare Lleó a Catalunya ens omple de goig, perquè el tindrem entre nosaltres i així ell coneixerà de primera mà la nostra realitat eclesial i social. Serà a Barcelona, cap i casal del nostre principat, visitant a més el santuari de la Mare de Déu de Montserrat, patrona nostra, i, entre altres realitats, un centre penitenciar. Tot això ens alegra profundament i reclama, per la nostra banda, una gran receptivitat del que aquesta visita papal ens oferirà, acompanyada de la pregària pels fruits de l'esdeveniment.

Acollim amb fe la visita del Sant Pare, que ens convida a alçar la mirada cap a Crist, raó de la nostra esperança

De fet, hem de viure en primera persona tots i cada un dels actes que presidirà el Papa, tant a Catalunya com en altres llocs d'Espanya: Madrid i Canàries. Alguns d'entre nosaltres podran participar en els actes programats en els diferents llocs on serà Lleó XIV. Tots, però, som convidats a seguir-los per la televisió o altres mitjans de comunicació. Cada acte, cada exhortació, cada gest han de ser acollits per nosaltres amb esperit de fe. El qui és el successor de sant Pere a la seu de Roma és, per això mateix, el cap de l'Església universal i, com a tal, mereix de nosaltres l'acolliment, l'escolta, la comunió i l'amor que li pertoquen com a «dolç Crist a la terra», en expressió de santa Caterina de Siena.

Certament que hem de parar l'oïda, amb el cor obert, a tot el que ell ens digui en el seu periple per terres hispàniques. La seva mirada i la seva atenció al batec del que es viu en la societat i en les comunitats cristianes seran l'ocasió perquè, amb el do de la saviesa de pare i pastor,

ens obri camins nous, de santedat i missió, per a fresar-los amb esperança. Massa sovint ens capfiquem en petites coses que ens impedeixen de caminar esperançats. La invitació a alçar la mirada que ens farà el Sant Pare ens ajudarà a contemplar Crist crucificat —palesat en la creu que encimbella la basílica de la Sagrada Família de Barcelona—, que en tota circumstància és la raó de la nostra esperança. Perquè, com ensenya sant Pau, ell és *un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu* (1Co 1,23-24).

